

A Universidá de Sant-Yago e o Seminario de Estudos Galegos

COMO n-outros tempos, facendo corpo co'a Universidá e baixo a sua dirección e governo, eisistiron os colexios maiores e menores, fórmanse á carón de ela variadas institucións, mais ou menos autónomas no seu vivir, proestreitamente unidas con fortes lazadas espirituais áquel outo fogar de cultura. Así na capital do Estado, a Xunta de Ampliación de Estudios cos seus distintos organismos.

En esfera mais modesta e con nacencia mais espontánea tamén, temos en Compostela o «Seminario de Estudos Galegos». Enxendrou-no na mesma Universidá o entusiasmo de un pequeno fato de rapaces que, baixo a dirección do insine mestre Armando Cotarelo, propuxéronse escudrumar por todolos horizontes da cultura canto poidese sirvir ó seu nobre anceio de honrar a nosa terra. Porque coidaron, e coidaron moi ben, que o millor xeito de conseguir fin tan grande era estudar decotío os problemas galegos, calquera que fose o terreo onde se presentasen.

E mainiña e incansabremente, con ese pulo que soílo poden dar os grandes amores alcesos no peito; guiado pol-a man expertísima do Mestre, foron os mozos do Seminario facendo unha laboura que de alí á pouco tempo atrouxo en col da institución a curiosidá e o intrés dos sabidos. O grao sementado por mans xuveniles creceu hastra convertirse en albre fron-

dente, que espalla ramos e froitos por toda Galicia.

Ós rapaces xuntáronse, levados polos mesmos nobres sentimentos que empuxaran á aqueles, homes xa consagrados pol-o sona. E cada día un novo prestixio ven á acrecentar o do Seminario.

Eisixencias de local obrigaron á este á sair da Universidá. A Sociedá Económica, con xentil prontitú, acolleuno n-unha das suas estanzas e dalle hospitalidá xenerosa. Pro este troque de casa non minguou no mais pequeno anaco o fervente amor do Seminario pol-a *Alma Mater*. Dela considérase fillo: a separación que as circunstancias lle impuxeron, non rompen a forte lazada de cariño e respeito que liga o noso Centro coa vella Escola.

Todo se axunta pra facer cada día mais estreita esa unión. Dela sacarán non pequeno froito as duas institucións galegas. E si o Seminario chega á trocar en vivas realidades os sonos que o amor á Galicia lle inspira, n-hay dúbida que os éxitos que recolla n-ese sagro vieiro, por ningún han ser apraudidos e festexados como pol-a Universidá que xa os nosos anteriores estimaron Escola da terra, centro das suas ánseas de outa cultura.

SALVADOR CABEZA DE LEÓN

Presidente do Seminario de Estudos Galegos

Sant-Yago no seu mes de 1927.

D O U S A N I V E R S A R I O S

ROSALÍA: O 15 d'este mes fixo corenta e dous anos que morreu a nosa Santa Rosalía. O siñificado que para Galicia e para os galegos ten o excelso nome da nosa cantora, a "Terra feita carne" que dixo Cabanillas, afórranos adicarlle n'este novo aniversario, outras verbas que aquelas de devoción subrime que temos para a sua lembranza que enche por enteiro o noso pensamento. Lembranza que vaitan apegada a nós como a sua obra maxistral e patriótica á vida da nosa Galicia.

N'esta devoción comulgamos integralmente todolos galegos porque o nome de Rosalía, nosa Santa, nosa Señora, representa o valor mais grande da nosa Patria, valor e siñificación que os anos no seu andar, axigantan con caráteres xurdios. Hoxe, Día de Galicia, día de emocións para cantos pensamos no porvir da Terra que Rosalía tanto amou e glorificou, adiquemos tamén a ela os latexos do noso corazón e as frores d'unha lembranza imorrente.

VIQUEIRA: Tres anos vai facer no mes que entra que a morte do chorado e sabio irmán abriu un hoco na rolada dos "bós e xenerosos". Tres anos sin a sua compañía agarimante e doce, sin os seus consellos e alentos sin as suas verbas faladas e escritas encol dos problemas de cultura que a Galicia lle importan. Pasa o tempo e cada día notamos mais a falla do calor do seu corazón xeneroso e patriota e das enseñanzas que en saudal benfeitor saian do seu cerebro privilexiado.

N'esta data que nos acorda a sua morte repasemos a labor que nos deixou en testamento e adiquesmolle con mais fervor a lembranza que en nós vive constantemente.

